



# ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 10 Ιαννουαρίου, 1852.

## Ο ΚΙΝΕΖΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΝ.

[Συνέχεια ἀπὸ Αριθ. 31.]

Μετὰ μακρὰν ὀμιλίαν ἠτοιμάσθη διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς βασιλείας, ἐνδύθην ἐπίσημον στολὴν Μενδαρίνου, ἐφόρεσα τὰ παράσημά μου, τὸ ξιφὸς μου, ἔλαβα μαζί ἡ καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος, καὶ ἐγέρθημεν προχωροῦντες εἰς τὴν κατοικίαν τῆς. Σοὶ προεῖπον ἀνωτέρω ὅτι ἦτο πρῶτα, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἔβριπτε πανταχοῦ τῶν ἀνακτόρων τὰς χρυσαῖς τοῦ ἀκτίνας, καὶ ἡ αὐτὴ ὅλη ἤστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· παντοῦ μοι ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἀδάμαντες ἢ κοχινὸς ὕρ (ὄρη φωτὸς) ἐντοσοῦντι ἐπληρίαζα τὸ μέρος, τὸ ὅποσον τοσοῦτον ἤστραπτεν ἀπὸ μακρὰν, καὶ τὸ ἐξέταξα διὰ τοῦ δακτύλου καὶ ἦτο, τί νομίζεις; . . . ἢ ψευδάργυρος, ἢ ζίνκος, ἢ ἄλλο τι μεταλλόν, ἐπεξευρασμένον με τὴσιν τέχνην καὶ με τὴσιν ἐπιτηδειότητά, ἀληθῶς ἀξιοπαρατήρητον. Καὶ προχωροῦντες ἀνέβημεν μίαν μεγάλην κλίμακα, ἐπομένως διέβημεν πολλὰς διαφόρους αἰθούσας βρονθούσας στρατιωτικῶν, ἀξιωματικῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων μοι ἤρθεσαν αἱ χρυσαὶ πλὴν ἀπλοῦσταται στολαί· ὅλοι ἐστρεφον τὰ βλέμματά

των πρὸς ἐμὲ, μ' ἐπαρετήρουν προσεκτικῶς, μ' ἐχαιρέτων, καὶ ἄλλοι ἔκαμον τόπον ἵνα περάσῃ ὁ μέγας τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους πρέσβυς· τέλος ἐφθάσαμεν εἰς μεγαλόπρεπὴν τινα θύραν, τῆς ὁποίας τὰ πτερὰ ἤνοιξαν, καὶ εἰς ὑψηλῆς χρυσοενδεδυμένος ἀγγεῖλε τὴν ἀφιξίν μου εἰς τὴν βασιλίαν. Εἰσήλθα καὶ πρῶτον τὰ ὄμματα μου αὐτὴν ἠτένισαν.

Ἄν εἶδὲς ποτε Σίγγ, γυναῖκα ἐπὶ θρόνου καθεζομένην· ἐμπρέπει πολὺ εἰς αὐτὰς τὸ στέμμα. Φαντάσου νὰ βλέπῃς μίαν ὄραιαν τριακονταετὴ κόρην ἐπὶ θρόνου ἀδαμαντιοκολλήτου, τοῦ ὁποίου οἱ λάμπεις θαμβόνοσι τὸ ὄμμα, φαντάσου; λέγω, πόσῃν ἠθέλε Σοὶ παρέξει ἀγαλλίασιν τὸ χερειστάτον ἐκείνο πρόσωπόν τῆς ἀτερίζον Σε εὐμειῶς καὶ ἰλαρῶς, καὶ τὸ γλυκύτατον καὶ μελιστάλακτον στόμα τῆς λαλοῦν Σοὶ εὐνοϊκώτατα. Ἡ θεωρία τῆς μ' ἐπέπνευσε θάρρος, ἀπαθῶς πως ἐφθάσα πλησίον τῆς, ἔκνυσα ὑποκλινέστατα, καὶ προχωρήσας ἠπάσθη τὴν δεξιὰν χεῖρά τῆς κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου μας· ἀποσπνθεις δ' ὀλίγον ἐπιάθην σιωπῶν. Ἐκείνη λαβοῦσα με τρόπον χαριέστατον τὴν ὁποίαν τῆς ἔδωκα ἐπιστολὴν μ' ἔνευσε νὰ λαλήσω, κ' ἐγὼ ἤρχισα οὕτω πως με γλώσσαν Ἀγγλικήν.

« Μεγαλειοτάτη Ἄνασσα!

« Ἡ τοῦ Πεκίνου ὑψηλὴ Ἀυτοκρατορία,  
« μαθοῦσα ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλουσι νὰ συ-  
« καθροισθῶσιν ἐνταῦθα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς  
« γῆς, ἵνα ἐορτάσωσιν ἐορτὴν μεγάλην, ἐφι-  
« λοιμήθη νὰ πέμψῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Παγ-

« κόσμον τοῦ Λονδίνου σου Ἐκθεσιν, εἰς  
 « ὄλων τῶν προϊόντων τῶν εὐρισκομένων εἰς  
 « τὸ Κράτος τῆς ἠ Ἀγγλίας καὶ ἠ Κίνα,  
 « ἂν καὶ μακρὰν, δὲν ἐπαυσαν ὁμῶς τοῦ νὰ  
 « ἦναι φίλοι συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ δεσμοῦ  
 « τῆς ἀγάπης, καὶ εἶθε ὁ Ὑψιστος νὰ βοη-  
 « θῆ ὥστε αἱ σχέσεις των νὰ ἦναι διαρκεῖς.  
 « Θελων δὲ ὁ ὑψηλὸς μου Κύριος νὰ δεῖξη  
 « καὶ πραγματικὰ δείγματα τῆς πρὸς τὴν  
 « ὑμετέραν μεγαλειότητα ἀγάπης του μ' ἐ-  
 « πεμψε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα ἀπὸ περατῶν τῆς  
 « γῆς νὰ κομίσω τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου  
 « Σὰς ἐνεχειρίσα ἐπιστολὴν, καὶ προσφέ-  
 « ρων τοὺς βαθεῖς μου προσκυνισμοὺς νὰ  
 « εἶπω εἰς τὴν Υ. Μ. ὅτι εἶμαι καὶ κομι-  
 « στής πολυτίμων δώρων, ἀ ἵνα πέμπω πρὸς  
 « τὴν Μ<sup>ου</sup>. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. »

Ἡ Βικτωρία ἀπήντησεν.

« Εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν ἐντολὴν σου  
 « ταύτην· μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐχαρι-  
 « στήσεως ἐνταυτῷ εἶδον πρὸ τινῶν ἡμερῶν  
 « τὰ ὅσα τὸ Οὐράνιον Κράτος ἐπέμψε προ-  
 « ὄντα διὰ τὴν Παγκόσμιον Βιομηχανικὴν  
 « Ἐκθεσιν ὄλων τῶν ἐθνῶν τοῦ Κόσμου,  
 « καὶ μετὰ ζωηρᾶς προσοχῆς παρετήρησα  
 « ὅτι τὸ Κράτος τῆς Κίνας ἐφιλοτιμήθη,  
 « ἂν καὶ τόσον μακρὰν, νὰ μὴ φανῆ κατῶ  
 « τερον τῶν ἄλλων ἐθνῶν, διότι ἐπιμψεν ἐν-  
 « ταῦθα τὰ ὠραιότερα καὶ καλῆτερα προϊόντα,  
 « ἅ ἵνα κοσμοῦσι σήμερον τὰς αἰθούσας  
 « τῆς Ἐκθέσεως. Εὐχαριστῶ δὲ ἐκ ψυχῆς  
 « τὸν ὑμέτερον Κύριον, τὸν γηραιὸν Αὐτο-  
 « κράτορα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, διὰ τὰ  
 « ὅποια δεικνύει αἰσθήματα τῆς πρὸς ἐμὲ  
 « ἀγάπης του· ἐπιθυμῶ δὲ νὰ διαβιβάσῃτε  
 « τὰς ἀπείρους εὐχαριστήσεις πρὸς τὴν ὑ-  
 « ψηλότητά του. »

Ταῦτα μοὶ ἐλάλησεν ἡ βασίλισσα ζωηρᾶ  
 τῆ φωνῆ καὶ μετ' ὄλον γλυκύτατον, ὅστις  
 καθίστα τὸ πρόσωπόν τῆς ὠραιότερον τοῦ  
 ὅτι ἦτον· ἐγὼ δὲ προσκυνήσας ἐζήτησα τὴν  
 ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω καὶ μοὶ ἐδόθη. Ἀ-  
 λησμόνησα νὰ Σοὶ εἶπω ἀνωτέρω ὅτι πλη-  
 ρῆσεν τῆς βασιλείας ἐκάθητο ὁ ἀξίωμαστος  
 οὐζυγος αὐτῆς Πρίγκιψ Ἀλβέρτος, ἀνὴρ  
 ὠραίος, ἀνὴρ, οὐτινος τὸ περίεργον ὄμμα κα-  
 τεβυθίζετο μέχρι τῶν καρδιῶν, καὶ τοῦτο ἐ-  
 πρόδιδε τὴν γενναίαν ψυχὴν του. Ἐνθυμῆσαι  
 τὴν ἐκκρασίαν τοῦ Ζίδερ; Ἐνθυμῆσαι  
 τὸν εἰς τὴν μάχην τοῦ Χάϊ μ πεσόντα στρα-  
 τηγὸν τοῦ Αὐτοκράτορος; Ἐκεῖνον οὐοιάζει  
 πολὺ καὶ ὁ οὐζυγος τῆς βασιλείας, ἅμα τὸν  
 εἶδον, ἐπανέφερα εἰς τὸν νοῦν μου τὰς φρικα-  
 λέας ἐκεῖνας ἀναμνήσεις καὶ τὴν καταστρο-

φήν, ἧ τις ἔγεινε τότε εἰς τὸν κατὰ τῶν ὄργιων  
 ἐκεῖνον πόλεμον τῶν ἡμετέρων· ὁ στρατηγὸς  
 ἐνθυμοῦμαι προέτατε ζήτη τότε ἀνδρικά,  
 ἀλλὰ μήπως καὶ ἦτο ἀθάνατος ὥστε καὶ αὐ-  
 τὰ νὰ ἦναι ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὰ τῶν ἐχθρῶν  
 βελή; ὄχι βέβαια· εἰς τὴν πεισματωδῆ ἐκεί-  
 νην μάχην οἱ ἄγριοι τοῦ ἐπιμψαν βέλος,  
 δευτεροὶ κατόπι, καὶ τα δὲ ταῦτα διαπε-  
 ράσαντα τοῦ ἀνδρός τὴν καρδίαν τὸν κατε-  
 οπάραξαν καὶ μόλις τὸν ἀφήσαν νὰ ρίψῃ  
 βλέμμα ἄγριον, βλέμμα καταφρονητικὸν πρὸς  
 τοὺς ἐχθρούς.

Ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν θάλαμον τῆς βασιλεί-  
 σης καὶ μετ' ὄδιγχανον εἰς τὴν μεγάλην αἰ-  
 θουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἐκεῖ μ' ἐπεριέμεναν το-  
 σοῦτοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἐπίσημοι ἄνδρες,  
 καὶ (διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ) μετὰ τὰς  
 εἰς τὸν βαθμὸν μου δοθείσας τιμὰς ἐ-  
 πέσιρμα εἰς τὸν θάλαμόν μου, καὶ πα-  
 ρέδωκα εἰς τοὺς βασιλικούς ὑπηρέτας τὰ δῶ-  
 ρα τοῦ Αὐτοκράτορος· ἐὰν θελήσω ἐντὸς τῆς  
 παρούσης μου, λεπτομερῶς νὰ Σοὶ διηγηθῶ  
 φίλιτε Σίγγ, ὅλα ὅσα οἱ ὀφθαλμοί μου εἶ-  
 δον, πρέπει ἡ ἐπιστολή μου αὐτῇ νὰ γίνῃ ἀ-  
 πέραντος, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀφήσω  
 τὰ περισσότερα καὶ νὰ Σοὶ γράφω τὰ οὐ-  
 σιωδέστερα.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ὁ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΚΑΙ Ἡ  
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ.

(Συνέχεια.)

Ἄς ἔλθωμεν δ' ἤδη εἰς τὸν Θεοδοσίον,  
 ὁ ὁποῖος, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν  
 ἔγειναν αἱ προμνημονευθεῖσαι περὶ αὐτοῦ  
 ἔρευναι εἶχε φθάσει εἰς μοναστήριον τι ὅπου  
 ἦ ο ἰώρα ἡ Κωνσταντία, καὶ ἔγεινε μονα-  
 χὸς, κάμων τὰξιμον ποτὲ νὰ μὴν ἐξετάσῃ  
 διόλον περὶ τῆς Κωνσταντίας, ἡ ὁποία ἐ-  
 φανιάζετο ὅτι εἶχεν ὑπανδρευθῆ κατὰ τὴν  
 ἡμέραν εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ φήμη διεκέρυσσεν  
 ὅτι ἐμελλον νὰ γίνωσιν οἱ γάμοι. Εἰς ὀ-  
 λίγα δ' ἔτη κατέστη περιβόητος διὰ τὴν ἐ-  
 νάρετόν του ζῶν, καὶ τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα  
 τὰ ὅποια ἐνέπνεε πρὸς τοὺς συνδιαλεγόμε-  
 νους μετ' αὐτοῦ. Πρὸς τὸν ἅγιον τοῦτον  
 ἄνδρα ὑπήγε καὶ ἡ Κωνσταντία τῶρα νὰ ἐ-  
 ξομολογηθῆ. Ἄλλος δὲ παρὰ τὸν ἡγού-  
 μενον τοῦ μοναστηρίου δὲν ἐγνώριζε τίποτε  
 οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος, οὔτε περὶ τῆς οἰ-

κογενείας του. Ἐκαλεῖτο δ' ὁ Θεοδοσίος τῶρα  
 Μοναχὸς Φραγκίσκος, καὶ τοσοῦτον ἄγνω-  
 στος ἔγεινε μετὰ τὰ μακρὰ του γένεια, καὶ τὰ  
 καλογηρικά του φορέματα, ὥστε ἦτον ἀδύ-  
 νατον νὰ τὸν γνωρισθῆ.

Ἐνῶ δ' ἐκάθητο εἰς τὸ ἐξομολογητήριόν  
 του, ἡ Κωνσταντία γονυπετίσασα ἐνώπιόν  
 του ἤνοιξε πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν τῆς, καὶ  
 ἀφοῦ τὸν ἐδιηγήθη καὶ τὰς ἐλαχίστας λε-  
 πτομερείας τῆς ἀθώας ζωῆς τῆς, περιεχύθη  
 τελευταῖον εἰς δάκρυα εἰσελθούσα εἰς τὸ  
 μέρος τῆς ἱστορίας τῆς τὸ ὁποῖον ἀτέβλεπε  
 κυρίως αὐτοῖ. — « Τὸ φερσιμόν μου, εἶπεν,  
 ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ὑποκειμένου τὸ  
 ὅποιον ἄλλο σφάλμα δὲν εἶχεν εἰμὴ ὅτι με  
 ἠγάπα τόσον πολὺ. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πό-  
 σον τὸν ἠγάπην καὶ ἐγὼ δὲ εἶξην, καὶ πόσον  
 πικρὰ μὲ εἶναι ἡ ἀνάμνησις του ἀπὸ τὴν ὄ-  
 ραν τοῦ θανάτου του. » Ἐστάθη δ' ὀλίγον,  
 καὶ ἀνεγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐκ τῶν  
 ὁποίων χεῖμαρφοὶ δακρύων ἔρρεον. Ἴδε τὸν  
 μοναχὸν πνιγόμενον ἀπὸ τοὺς στεναγμούς,  
 καὶ κλαίοντα. Ἡ Κωνσταντία φανταζομένη  
 ὅτι ὅλα ταῦτα προηρχονιο ἢ ἐκ τῆς συμπα-  
 θείας τὴν ὁποῖαν πρὸς αὐτὴν ἔλαβεν, ἢ ἐκ  
 τῆς φρίκης τοῦ ἐγκλήματός τῆς ἔμενεν ἄ-  
 λαλος. Διαταχθεῖσα δὲ τελευταῖον διὰ τοῦ  
 ματος ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ, ἐξηκολούθησεν τὴν  
 ἱστορίαν τῆς, καὶ ἐξεκένωσεν ὅλην τὴν  
 καρδίαν πρὸς αὐτόν. Τελος δ' ἐπρόσθεσεν  
 ὅτι ἦλθε νὰ ἀφιερώσῃ τὴν παρθενίαν τῆς  
 εἰς τὸν Θεὸν ὡς τὴν μόνην ἐξιλέωσιν διὰ  
 τὰς ἁμαρτίας τῆς καὶ τὴν μόνην Φυσίαν,  
 τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ κάμῃ πρὸς ἀνάμνη-  
 σιν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Θεοδοσίου. Ὁ μο-  
 ναχὸς μέχρι τοῦδε κρατῶν τὸν ἑαυτὸν του,  
 δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθῆξῃ ἤδη ἀκούων τὸ  
 ὄνομά του ἐκ τῶν χειλέων ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν  
 πρὸ πολλοῦ ἐνόμιζεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου.  
 Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς θλίψεως τοῦ μόλις ἠδύνατο  
 μετ' ὀφθαλμῶν διακεκομμένην νὰ τὴν εἶπῃ παρα-  
 μυθητικὸς τινὰς λόγους, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι τῆς  
 δηλαδὴ ἐσιγχωρήθησαν πλέον, ὅτι τὸ ἐγ-  
 κλημά τῆς δὲν ἦτο τοσοῦτον μέγα ὄσον αὐτὴ  
 ἐνόμιζε, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θλίβηται  
 τοσοῦτον πολὺ. Παραγγεῖλας δ' αὐτὴν νὰ  
 ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν,  
 διὰ νὰ τὴν παροτρύνῃ εἰς τὸν εὐσεβῆ τῆς  
 σκοπὸν, τὴν ἀπέλευσεν.

Ἡ Κωνσταντία ἐπανῆλθε τὴν ἐπιούσαν, καὶ  
 ὁ Θεοδοσίος μόλις κατέχων τὴν καρδίαν του,  
 ἤρχισε νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὴν εἰς τὸ στάδιον  
 τῆς ζωῆς τὸ ὅποιον ἤδη ἀνέλαβε, προσπα-  
 θῶν συγχρόνως νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ πνεῦ-  
 μά τῆς τοὺς ἀλόγους ἐκεῖνους φόβους τῆς,

καὶ ὑποσχόμενος ὅτι δὲν ἤθελε παύσει νὰ  
 τὴν καθοδηγῆ ἀφοῦ ἤθελε λάβει τὸ μονα-  
 χικὸν σχῆμα. « Οἱ κανόνες τῶν ταγμα-  
 των μας δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ σὲ ἴδω εἰς τὸ  
 ἔξῃς, τὴν εἶπε τελευταῖον, πλὴν ἔσο βεβαία  
 ὅτι ὄχι μόνον δὲν θέλω σὲ παραμελήσει εἰς  
 τὰς δεήσεις μου, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέλω σὲ πέμ-  
 πει τὰς καθοδηγίας καὶ συμβουλὰς μου διὰ  
 τακτικῆς ἀλληλογραφίας μου. Τρεξε λοιπὸν  
 εἰς τὸ ἐνδοξὸν σου στάδιον, καὶ εὐθύς θέ-  
 λεις εὐρεῖ τοιαύτην γαλήνην καὶ ἡσυχίαν  
 νοός, ὁποῖαν ὄλος ὁ κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ  
 σὲ δώσῃ. »

Ἡ καρδίη τῆς Κωνσταντίας τοσοῦτον ἀ-  
 νυψώθη ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης τοῦ Μοναχοῦ  
 Φραγκίσκου, ὥστε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν  
 ἀμέσως ἔλαβε τὸ μοναχικὸν κάλυμμα. Εὐ-  
 θύς δ' ὅτε ἐτελείωσεν ἡ συνήθης τελετὴ, ἀ-  
 πεσύρθη, κατὰ τὸ σύνθηρες, μετὰ τῆς ἡγου-  
 μενίσσης εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἡ ἡγουμένη εἶχε μάθει τὴν παρελθούσαν  
 νύκτα ἅπαντα τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πα-  
 τρός Φραγκίσκου συμβάντα. Ἐνεχειρίσε  
 δ' εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

« εἰς ἀπαρχὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς παρηγορίας τὴν ἐπίαν μέλλεις  
 ν' ἀπολαύσῃς ἐκ τῆς νέας ζωῆς τὴν ὁποῖαν προετίμησας, εἰ εἰδοποιῶ  
 ὅτι ὁ Θεοδοσίος, ὁ θάνατος τοῦ ὁποῖου ἐπικέται ἐπὶ τῆς καρδίας  
 σου, ζῆ ἀκόμη καὶ ὅτι ὁ μοναχὸς εἰς τὸν ὅποιον κατὰ τύχην ἐξομ-  
 ολογήσῃς χάρις ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Θεοδοσίος. Ἡ ἀγάπη τὴν ὁ-  
 ποῖαν εἶχμεν μετὰξὺ μας θέλει μᾶς κάμει εὐτυχιστέτους ἤδη ὅτε  
 δὲν ἔλαβε τὸ ποθητὸν μας τέλος παρὰ ἂν ἐπετύγχανε, διὰ τὸ ὅποιον  
 καὶ χρεωστοῦμεν ν' ἀπονέμωμεν ἀπείρους χάριτας εἰς τὴν Θεῖαν  
 Πρόνοιαν, ἧτις κηδεύσῃ νὰ διαβίῃ τὰ πράγματα κατὰ τὸ συμ-  
 φέρον μας, καὶ ὄχι κατὰ τὰς θελήσεις μας. Θεῶρι δὲ τὸν Θεο-  
 δοσίον σου ὡς ἀποθαμμένον ἀκόμη, πλὴν ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θέλει  
 παύσει νὰ δέηται διὰ σὲ ὁ Μοναχὸς

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

Ἡ Κωνσταντία ἐγνώρισε τὸ χειρόγραμμά,  
 καὶ ἐνόησεν ἤδη τὴν διακεκομμένην φωνήν,  
 τὰ δάκρυα καὶ τὴν ὑπερβολικὴν θλίψιν τοῦ  
 Θεοδοσίου. Ἀφοῦ δ' ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς,  
 « Φθάνει, εἶπεν, ὅτι ὁ Θεοδοσίος ζῆ βί-  
 ρος δεινὸν ἀφῆρέθη ἀπὸ τὴν καρδίαν μου·  
 εἰς τὸ ἔξῃς θέλω ζῆσει καὶ θέλω ἀποθάνει ἐν  
 εἰρήνῃ. »

Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ μοναχὸς Φραγ-  
 κίσκος ἐπέμψεν εἰς τὴν Κωνσταντίαν, διασώ-  
 ζονται ἐτι καὶ νῦν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ  
 συχνάκις τὰς ἀναγινώσκουσιν εἰς τὰς νέας  
 μοναχὰς διὰ νὰ τὰς ἐμπνεύσωσι τὴν πρὸς τὴν  
 εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν κλίσιν. Δέκα ἔτη  
 μετὰ τὴν εἴσοδον τῆς Κωνσταντίας εἰς τὸ μο-  
 ναστήριον θανατηφόρος ἐπιδημία ἐνσχίψα-



να κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἀφῆρασε καὶ τὸν Θεοδοσίον. Εἰς δὲ τὴν κλίην τοῦ Θανάτου του δὲν ἔλειψε νὰ στείλῃ τὴν εὐλογίαν του εἰς τὴν Κωνσταντίαν. Κατελήφθη δὲ καὶ ἐκεῖνη ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας, ἕως ὅτε ἡ ἡγουμένησα τὴν εἶπεν ὅτι ὁ Θεοδοσίος προαπῆλθεν αὐτῆς, ἡ Κωνσταντία ἀνατείνασα τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, «*Εὐχαριστῶ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, εἶπε, διὰ τὴν εἶδησιν τὴν ὁποίαν ἔδωσες· καὶ τώρα, ἐπρόσθεσεν, ἂν δὲν ζήτῳ παράλογόν τι ἄς μὲ γείνη ἡ χάρις νὰ ἐνταφιασθῶ μετὰ τοῦ Θεοδοσίου. Τὸ τάξιμόν μου φθάσει μόνον ἕως εἰς τὸν τάφον, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν τὸ παραβαίω μετὰ τὸ ζήτημά μου τοῦτο.*» — *Ἀπέθανε δ' ὀλίγον μετὰ ταῦτα, καὶ ἐνταφιάσθη κατὰ τὴν εὐχαρίστησίν της.*

Οἱ τάφοι των ἀκόμη καὶ σήμερον διασώζονται μετὰ τῆς βραχυτάτης ταύτης εἰς τὸ Λατινικὸν ἐπιγραφῆς.

«*Ἐνταῦθα κείνται τὰ σῶματα τοῦ Πατρὸς Φραγκίσκου καὶ τῆς ἀδελφῆς Κωνσταντίας. Ἠγαγάντο εἰς τὴν ζωὴν των, καὶ εἰς τὸν θάνατόν των δὲν ἀπεχωρίσθησαν.*»

E.

## ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 326 καὶ τέλος.)

Τὸν Μανουὴλ διαδέχεται Ἰωάννης Ζ'. Ὁ Παλαιολόγος (1426), ὅστις καὶ ἀμέσως ἔλειψε νὰ στερηθῇ τὸν θρόνον του ἀπὸ τὸν Σουλτάνον Μουράτην Β', ἐφ' ᾧ τε καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν ἐτήσιον φόρον 300,000 γρ., καὶ τὸν παρέδωκε καὶ τὰ ὀλίγα φρούρια τὰ ὅποια εἰσέτι εἶχεν εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Ἐυρισκόμενος δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐστοχάσθη καὶ αὐτὸς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Δυτικῶς Ἠγεμόνας, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερον, ἐμελέτησε νὰ διαπραγματευθῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν. Σύνοδος δ' ἐτελείτο τότε τῶν Λατίνων ἐν Βασιλείᾳ πρὸς μεταβῶθιμισιν τῆς ἐκκλησίας των καὶ ἐξόντωνσιν τῶν Παπικῶν προνομίων τοῦ Πάπα. Πρὸς αὐτὴν δ' ἐνέκρινε νὰ στείλῃ πρέσβεις ὁ Ἰωάννης, ἧτις καὶ μετὰ χάρας ἐδέχθη τὰς προτάσεις του, καὶ ἔστειλε πλοῖα καὶ χρήματα πρὸς μετακόμισιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἱερατείου. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Πάπας Εὐγένιος Δ' ἔστειλεν ἀμέσως καὶ αὐτὸς τέσσαρα πλοῖα μετὰ τὸν ἀνεψιὸν του Κουτλουμέρη, προσκαλῶν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου καὶ μετεβίβασθη (1439) ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, τοῦ Νικαίας Βησσαρίωνος, καὶ ἄλλων ἀρχιερέων καὶ ἐλλογίμων ἀνδρῶν. Ἐγένετο δ' ἡ σύνοδος εἰς τὴν Φλωρεντίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μ'

ἄλλας τὰς γενναίας ἀντιστάσεις Μάρκου τοῦ Εὐγενίου (ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐφέσου) ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς παρεδέχθησαν τὰ τοῦ Πάπα, καὶ οὕτως ἐξετελέσθη ἡ ποθομένη τῶν ἐκκλησιῶν ἔνωσις. Ἀφοῦ ὁμοῦ αὐτοκράτωρ ἐπανῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ λαὸς καὶ ὁ κλήρος μὴ δεγόμενοι τὴν βεβιασμένην ταύτην ἔνωσιν, συνεκρότησαν ἑτέραν σύνοδον, καὶ ἠκύρωσαν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ δογματισθέντα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Πάπας Νικόλαος Ε' (διάδοχος τοῦ Εὐγενίου) ἔστειλε τὸν Καρδινάλιον Ἰσιδώρον πρῶτον Κικίθου (Ῥωσ.) διὰ νὰ μεταστρέψῃ τοὺς ἀντιτολικοὺς. Συλληφθεὶς ὁμοῦ οὗτος ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐπωλήθη εἰς τὸν Γαλατῆν, καὶ βλέπων ἐκεῖθεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τίποτε, ἔφυγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Τὸν Ἰωάννην διαδέχεται Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος (1450), ἐφ' οὗ ὁ Σουλτάνος τῶν Τούρκων Μωάμεθ Β', ἐφορησάς κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκυρίευσεν αὐτὴν (1453 Μαΐου 29), μεταχειριζόμενος κανόνια καὶ πυρίτιδα κόνιν ἧτις εἶχεν εὐρεθῆ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους.

K. M. Σ.

Μετὰ μεγίστην συγκίνησιν ψυχῆς ἀνεγνώμενος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 140 φύλλον τῆς Εὐτέρπης τὴν ὑπὸ τὸ στοιχείον T. καταχωρηθεῖσαν διατριβὴν εἰς τὴν Σμυρναϊκὴν ἐπιστολήν, ἐν ἣ διαγράφει τὰ περὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἀπικαλῶν αὐτὴν ἔρμαιον τῆς ἀμαθείας καὶ ἀμέσως ὁμώμενον ὑπὸ σφοδρῆτάτου αἰσθήματος πατριωτισμοῦ ἐπεληφθῆμεν τῆς περιστάσεως νὰ ὑποδείξωμεν αὐτῷ ὅτι τὰ γραφόμενά του οὐδόλως ἔχονται ἀληθείας, καὶ εἶναι ψευδῆ, καὶ πάντῃ ἀνυπόστατα ὁ τοιοῦτος φαίνεται παρασυρθεὶς ἀπὸ ὑπεκτρεφόμενης κατ' αὐτῆς ἀντιπάθειαν ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρῃ ἀνυπόστατον τῶν ὄντων κατηγορίαν ἐπαναφέρων εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς βραδρότητος. Ἀλλὰ τίς βεβαίως ἐπὶ τοιαύτης μάλιστα ἐποχῆς ἤθελε τολμήσει νὰ ἀντιπῇ, καθ' ἣν ἡ Σχολὴ ἠδύνησε νὰ ἀποκτήσῃ Γυμνασιάρχην καὶ Διευθυντὴν τὸν Κύριον Λακίτιον, ἀνδρᾶ ἐξῆχος ἐπὶ παιδείᾳ καὶ μαθήσει διαπρέποντα, σπουδάζαντα εἰς Εὐρωπαϊκὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἀξιοθένητα διδακτορικῷ διπλωμάτῳ, πεπρωκισμένον μετὰ παντοίας ἐπιστημονικῆς γνώσεως, τὰ μέγιστα παρὰ πᾶσιν ὑποληπτόμενον, ἀνδρᾶ, λέγω, πολυμαθέστατον δυνάμενον ἐπαξίως νὰ καθέσθῃ ὑψηλὴν θέσιν Καθηγητοῦ εἰς Πανεπιστήμιον; οὐχ ἦττον δὲ παντὸς ἐπαίνου ἄξιον κρίνομεν καὶ τὸν συνδιευθυντὴν αὐτοῦ Κύριον Βάραν, καὶ τοὺς φιλομούσους καὶ συμπολίτας ἡμῶν Σμυρναίους τοὺς διὰ γενναίας χρημάτων εἰσφοράς τὰ ἐπὶ τοῦ κλεινοῦ τούτου ἐδάφους ἀνεγείραντας καὶ διατηροῦντας ἱερὸν τέμενος τῆς Σοφίας, ἐνθα ἡ πρὸς μάθησιν ὀργῶσα νεολαία ἠθικῶς τε καὶ θρησκευτικῶς φωτίζεται καὶ διαπλάττεται. οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ψόγον καὶ κατὰ τῆς ἀρτίως ἐκλεγεθείσης ἐφορείας συνισταμένης ἐξ ἀνδρῶν τὰ

μάλιστα εὐποληπτῶν καὶ φιλομούσων, τῶν ὁποίων ὁ διακαὴς ζῆλος, ἡ ἐνδελγῆς προσπάθεια, ἡ καθ' ἑβδομάδα ἐναλλὰξ γινομένη ἐπιτήρησις τῆς τε ἐξετάσεως καὶ προόδου τῶν μαθητῶν παρέχουσι μεγάλα ἐγγύματα ἐπὶ τὰ κρεῖττα βελτιώσεως τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀναζωπύρησις καὶ ἡ ἀμίλλα χορηγοῦσιν εἰς τοὺς μαθητὰς διὰ τὰ πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν μέσα, ἐκπαιδευομένους προσέτι καὶ εἰς τὸν ἀληθῆ φωτισμὸν τῆς θείας διδασκαλίας, τῆς ὁποίας αἱ φωτοβόλοι ἀκτίνες εἰσπέμπουσι φωτισμὸν εἰς ἐναρέτους πράξεις καρποφωτότατον καὶ λάμποντα φωτεινότητα ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ταῦτα ἀναφέροντες εἰς τὸν ὑπὸ τὸ στοιχείον T. ἐμφαινόμενον ἐλπίζομεν ὅτι ἀπεβάλομεν ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, ἐπιφυλαττόμενοι, χρεῖας τυχούσης, νὰ τῷ δώσωμεν καὶ σαφέστερας πληροφορίας.

## Ο ΚΑΛΟΣ ΠΛΟΥΣ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 24.)

Ἀναγόμενος ἐκ Σμύρνης, ὡς θησαυροῦ τινος κεραιμένου ἐν τῷ Ἑρμαίῳ, τῷ μυχαϊτᾷ τῆς Ἰωνίας κόλπῳ, περιεργάζεσθαι μετὰ τέρψεώς τινος τὸν χαμηλὸν καὶ περικτίστον καὶ οἰοεὶ ἀλοδίατον αἰγιαλὸν αὐτῆς, ἐφ' οὗ ἐξέχουσιν ἢ διακρίνονται τὸ ἐπὶ τοῦ Ἀλιπέδου ἀλερροποιεῖον, ἢ λεγομένη Κολλιθέα, τοῦ Κλιντίου τὸ ἐπίστεγον, αἱ σημαῖαι τῶν Προξενείων, τὰ βυτινωποιεῖα, τὰ ἐπιθαλάσσια καφεποτεῖα, τινὲς ἄλλαι οἰκοδομαί, ὁ πάλαι κλειστός τῶν Σμυρναίων λιμὴν, (ὁ χωσθεὶς ὑπὸ τῶν Τατάρων περὶ τὸ 1300 καὶ νῦν δεχόμενος ληψιδὸν τὰ ἐκσαρώματα τῆς πόλεως), τέλος δὲ τὸ Διοικητήριον καὶ ὁ μέγας ἐνταῦθα στρατῶν, ὁ ἐπέχων τὴν θέσιν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, παλαιοῦ πῶν Σμυρναίων ἐκκλησιδίου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου, ληφθέντος καὶ καταβληθέντος διὰ στρατιωτικὴν τοῦ τόπου χρῆσιν, ὤφειλον οἱ Σμυρναῖοι νὰ ζητήσωσι τὴν ὑπερκειμένην πρὸς λίβα τοῦ στρατῶνος θέσιν, οὕσαν λοφώδη καὶ ἐπιφανεστέραν, ἵνα κτίσωσιν αὐτοῦ τὴν νέαν τῆς βηθείσης Ἁγίας ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἐπανηγύριζον ἄλλοτε οἱ Σμυρναῖοι κατὰ παλαιὰν συνθήειαν.

Τὴν σημειώδη ταύτην θέσιν, ἐφ' ἧς σήμερον ὑπάρχει μόνον ἀνεμόμυλος, κατέειχεν ἐπὶ τῆς εἰδωλολατρείας τὸ περίφημον Μητρώον, τουτέστι ναὸς τῆς Πέρας, μητρὸς τῶν Θεῶν κατὰ τὴν μυθολογίαν, τῆς καὶ Κυβέλης καὶ Σιπυλῆνης ἐπιλεγόμενης, διότι ἐτιμᾶτο μεγάλως ἐπὶ τῶν ὀρέων Κυβέλου καὶ Σιπύλου. Τὸ Μητρώον ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Στράβωνος ἐν τοῖς ἀξιολογοτάτοις κτιρίοις τῆς παλαιᾶς Σμύρνης, μετασχηματισθὲν εἰς ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς

ἐπὶ τῶν Χριστιανικῶν χρόνων. Ὁ ναὸς οὗτος κατεστράφη μετέπειτα ἐξ ἀγνώστου αἰτίας καὶ τότε πιθανῶς ἐκτίθη τὸ νεώτερον τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ναῖδιον ὑπὸ τὸν λόφον. Τοῦ Μητρώου τὰ θεμέλια καὶ λείψανά τινά, φθειρόμενα ὀσημέραι εἰς οἰκοδομὰς νεωτέρας, συνορῶνται σαφῶς ἐπὶ τοῦ λόφου πρὸς νότον τοῦ ἀνεμόμυλου. Ἡ θέσις αὕτη συχνάζομένη σήμερον ὑπὸ σκηνιτῶν Τελχιῶν εἶναι ὠραία, εὐάερος, καλλιθεάμων καὶ ἀναμφιδόλως ἦτο κατοικημένη τὸ πάλαι. Δυνάμεθα δὲ νὰ ὀνομάσωμεν αὐτὴν ἐκ νέου Μητρώον εὐχόμενοι τοῖς Σμυρναίοις τὸ ἐπιθεῖν αὐτοῖσι νέον καὶ ὅπως οὖν εὐπρεπῆ ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, καὶ περὶ αὐτὸν νέαν τινὰ συνοικίαν, ὡς τι ἀναγκαῖον τῆς Σμύρνης προάστειον κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐρυθραίας.

Πρὶν ἀφήσωμεν τὸν Σμυρναῖον κόλπον, ἀποπεισόμεθα σαφῶς τὸν τε ἐπικείμενον τῇ Σμύρῃ λόφον Πάγον, ἐστεφανωμένον τὴν Ἄκραν, καὶ τὸ πρὸς ἀνατολὰς αὐτοῦ βουνὸν τὴν Κορυφὴν, ἐφ' οὗ κεῖται τὸ χωρίον Κουκλουζᾶς, κατὰ τὸ παρέκει ὄρος Μαστουσίαν, καὶ τὸ Σίπυλον, ὑφ' ὃ κεῖται ὁ Σαλλοῦς, ἔχοντες ἐκ δεξιῶν μὲν τὴν Περσίαν, χώραν εὐφορον, κατοικουμένην σήμερον ὑπὸ 150 περίπου Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν, καὶ τὸ παρ' αὐτῇ Κορυθαλαῖον, ὅπου ἔρχονται συνεχῶς οἱ Σμυρναῖοι κληρονομοῦντες, ἐξ ἀριστερῶν δὲ τὸ Λοιμοκαθαροτήριον καὶ παρεμπρὸς τὰ Ἁγαιεμόνεια λουτρά, ἧτοι Θεομα νερά, ὑπερκειμένα ὀλίγον τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ ἐπιθαλάσσιον φρούριον Ἀτχιλίειον, τὸ φυλάττον τὴν εἴσοδον τοῦ Σμυρναίου κόλπου κατὰ τοὺς βορρῆιους πρόποδας τοῦ Κορακίου ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ κορυφὴ ἢ λεγομένη ὑπὸ τῶν Σμυρναίων Δύω Ἀδελφία.

Μεταξὺ Ἀχιλλείου καὶ Κλαζομενῶν ὑπῆρχε τὸ πάλαι πλιγνὴ Σιδουὺς ἔχουσα τὴν θέσιν πιθανῶς κατὰ τὸ κολπωδέστερον τῆς παραλίας ταύτης μέρος. Εὐάρεστος καὶ περιεργὸς ἦθεα ἐντεῦθεν μὲν τῶν ἀλυκῶν, διὰ τοὺς πρὸς αὐτὰς παραλίους καὶ λευκοὺς ἐξ ἄλατος λοφίσκους τῆς Ἐρμησίας, παιδιάδος εὐρείας καὶ παμφόρου, καὶ ἡ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Ἑρμου, πρὸ δὲ πάντων ἡ τῆς ἀμπελοφύτου καὶ λοφώδους θέσεως τῶν παλαιῶν Κλαζομενῶν κατὰ τὰ χαμηλότερα καὶ ἰσθμωδέστερα τῆς μεταξὺ τῶν ὀρέων Κορακίου καὶ Μίμαντος ὠραίας καὶ μεγαλοπρεποῦς χώρας. Καὶ ἂν θέσις αὕτη δὲν εἶχε πολλὰς φυσικὰς χάριτας ἤρκει μόνον τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα τοῦ Ἀναξαγόρου, μεγάλου φιλοσόφου, διδασκάλου τοῦ Εὐρυπίδου καὶ τοῦ Περικλέους, ἵνα ἐλύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν φιλαρχαίων μετὰ τῶν ἀναλόγων ἀναμνήσεων. Ἡ θέσις τῶν Κλαζομενῶν, ὡς μοι εἶπον, λέγεται σήμερον ὑπὸ τῶν ἐγγυρῶν Κλαζομενῶν, καὶ χυδαιότερον Κλαζομενί, τὸ, κατοικουμένη ὑπὸ ὀλίγων Χριστιανῶν ἀλίειον καὶ μεταπρατῶν, καὶ ἔχουσα πρὸ αὐτῆς τὸ νησίδιον Μάρθουσαν, περὶ οὗ εἶπομεν ἄλλοτε τὰ δέοντα.



Τὰ διὰ τῶν ἀτμοπλοίων γινόμενα ταξίδια εἶναι καὶ κατὰ τοῦτο εὐαρεστότερα, ὅτι δύνασαι νὰ περιπατήσῃς, νὰ συνομιλήσῃς ἀκλόνητος ἀκύλιστος, καὶ νὰ βλέπῃς εὐκόλως διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τοὺς περικειμένους τόπους. Καθ' ὅσον λοιπὸν προερχόμενος τὸ ἡμέτερον πλοῖον εἶδον μετὰ προσοχῆς διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὴν καλὴν νησίδα Δρυμοῦσαν, ἀποικισθεῖσαν νεωστὶ ὑπὸ τῶν Χίων. Ἡ νησίς αὕτη φαίνεται μελάγγειος, μεταλλικὴ, ποικιλόχρους καὶ ἐπομένως τερπνὴ, ὑγιεινὴ, καλλίκαρπος, ἐπιτηδεία μάλιστα εἰς ἀμπελοφυτεῖαν. Ἡ νησίς αὕτη συνοικισθεῖσα καὶ εὐανδροῦσα ἐν εὐταξίᾳ θέλει εὐτυχῆσαι ποτὲ διὰ τῆς θαλασσοφυγίας, καθὼς κειμένη εὐθέτως κατὰ τὸν εἰσπλοῦν τοῦ Ἑρμίου κόλπου καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον ὄρμον, χρῆζοντα ὁμως ἐπισκευῆς τινος. Ὁ Θεουκυδίδης λέγει αὐτὴν Δριμισσαν καὶ ἀναφέρει, ὅτι ἤραζεν αὐτοῦ ποτὲ ὁ στόλος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν λεγόμενον Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Σνηθέστερον δὲ παρὰ τῆς ἀρχαίας εἶναι τὸνομα Δρυμοῦσα καὶ προτιμότερον, ὡς παραγόμενον φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς νήσου δρυμῶνων, καὶ τούτου τὴν χρῆσιν συνιστῶμεν σήμερον εἰς τοὺς γείτονας Σμυρναίους, Χίους καὶ Φωκαεῖς. Ἀπέναντι δὲ τῆς Δρυμοῦσης προσαρκτικῶς παρατηρήσαμεν μακρόθεν τοὺς Μύρμηκας, σκοπέλους ἀποτελοῦντας τὸν λιμένα τῆς Λεύκης, πολίχνης τὸ πάλαι, νῦν δὲ μικρᾶς κώμης, Χριστιανικῆς, σωζούσης τὸ παλαιὸν ὄνομα. Οἱ Μύρμηκες λέγονται κοινότερον Μυρμηγκία. Κεῖνται δὲ πρὸς δυσμὰς αὐτῶν ἄλλα νησίδια, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Πλινίου ὀνομαστί, ἐν οἷς καὶ Καρτερία ἐκ τῶν μεζόνων λεγομένη τὰ νῦν Κάρτερα.

Ἐφθάσε τὸ ἑσπέρας καὶ εἶχονεν πρὸ ἡμῶν ἐξ ἀριστερῶν μὲν τὴν Μέλαιναιαν ἄκραν τῆς Ἐρυθραίας, (τὴν ὁποίαν οἱ Ὀθωμανοὶ λέγουσι Καρὰ μπουρνού, μεταφράσαντες τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὄνομα), ἐκ δεξιῶν δὲ τοὺς λόφους τῆς Φωκαϊδος χώρας καὶ κατὰ μέτωπον τὴν μεγάλην νῆσον Λέσβον. Εἶχονεν ἐπὶ τοῦ πλοίου συμπλωτῆρας ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ δύο δημογέροντας τῶν Σόμων, πολίχνης ἐν τῇ Λυδίᾳ, ἐρχομένους εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα κατορθώσωσιν, ὡς τι διακατόρθωτον πρᾶγμα, δηλαδὴ τὴν ἀδελφίαν νὰ κτίσωσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν πατρίδι ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἐμποδίζουσι οἱ ἐντόπιοι Ὀθωμανοὶ ἐναντίων τοῦ δικαίου τῶν γνωστῶν τῆς Κυβερνήσεως μεταρρυθμίσεων, προφασιζόμενοι, ὅτι αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλοτε χριστιανικὸς ναός. Καὶ ὁμως εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐν Σόμοις καὶ περίξ σώζονται ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἐπομένως καὶ χριστιανικῆς οἰκίσεως τεκμήρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνθυμοῦμαι προχειρῶς εἰς ποῖαν παλαιὰν πόλιν ἀποδίδουσι οἱ ἀρχαιολόγοι. Ἀναμφιβόλως λοιπὸν καὶ αὐτοῦ, καθὼς καὶ παντοῦ ἄλλου, ὑπῆρχον ἐκκλησίαι χριστιανικαί. Ἀλλὰ δεδούθη καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχον, τί ἐκ τούτου; Μή-

γὰρ ἡ ἐκκλησία εἶναι δικαίωμα ταύτης ἢ ἐλαίνης τῆς θέσεως, καὶ ὅχι τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς αὐτοκρατορίας ταύτης, ὅπου ἂν ὑπάρχωσιν, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι τόπου τινὸς κάτοικοι; Δὲν ἔχω ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ ἔμφρων κυβέρνησις τοῦ νῦν εὐκλείως ἡγεμονεύοντος Σουλτάνου, ἅμα πληροφορηθεῖσα τὰς παραλόγους ταύτας δυσκολίας τῶν Σομηῶν μουσουλμάνων, θέλει σπεύσει νὰ ἐξαμαλῶσῃ καὶ παύσῃ αὐτὰς κατὰ τὰς περὶ ἰσονομίας τῶν πάσης φυλῆς καὶ θρησκείας ὑπηκόων δικαίας ἀρχῆς τῆς μεταρρυθμίσεως. Τὰ Σόμα περιέχουσιν ὡς 200 οἰκογενεῖας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ τινὰς Ἀρμενίους, πλειοτέρας δὲ Ὀθωμανῶν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον συνήθως ἀνακωχεύει τὸ ἀτμοπλοῖον κατὰ τὴν Μιτυλήνην, ἵνα ἐκβάλῃ καὶ δεχθῇ ἐπιβάτας καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του. Κατ' ἐκείνην σὴν ὥραν ἐγὼ εἶμην εἰς τὸν λεγόμενον πρωτοδεύτερον ὑπνον καὶ δὲν εἶδα ἐκ τοῦ πλησίον κἄν τὰ νυκτερινὰ φῶτα τῶν Μιτυληναίων, τῶν συμπατριωτῶν τοῦ Ἀλκαίου, τοῦ Πιττακοῦ καὶ τῆς πολυθρυλλήτου Σαφροῦς. Ἡ πυρίπνοος ἡμῶν ναὺς διὰ τοῦ ἀλλεπαλλήλου ἐκείνου κρότου καὶ ἤχου αὐτῆς μὲ ἀπεκοιμίζε καλῶς ὄλονυκτεῖ, ὡς ἡ ναυαρίστα τὸ νηπίον, καὶ οὕτω φοραδὴν μὲ προσέγειν εἰς τὴν Τρωάδα οὐνερώττοντα ἄλλα πρᾶγματα καὶ περιηγήσεις μεσογειῶν πόλεων, καὶ δρόμους, καὶ κινδύνους ἐπὶ ὁρέων, καὶ ὀμιλίαν μετὰ ἡγεμόνων, καὶ μαχητῶν παραταττομένων ἐν ἀγνώστῳ τόπῳ μετ' ἀσπίδος καὶ δόρατος, ὡς ποτε οἱ κατὰ Πριάμου ἐλθόντες Ἀργεῖοι.

Τὴν αὐγὴν εἶχονεν ὀπίσω τὴν Λέσβον καὶ τὴν θέαν τῶν κορυφῶν τοῦ Λεπυτύμου τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ὁρέων αὐτῆς, ἐκ δεξιῶν δὲ πρὸς ἀνατολὰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀπέχοντες πολὺ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Λεκτοῦ ἄκρου τῆς Τρωϊκῆς, καὶ τῆς παλαιᾶς Ἄσσου, πύλεις ἀποίκου τῶν Λεσβίων, καταστραφεῖσθαι ὑπὸ σεισμῶν. Καὶ τὸ μὲν Λεκτὸν λέγεται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν Μπαμπᾶ, ἥδη ὄχυρωμένον, ἡ δὲ Ἄσσος κατοικουμένη ὑπὸ τινῶν μόνον μεταπρατῶν Λεσβίων καὶ πλείονων σκηνιτῶν Γουρκλιάνων, λέγεται Βεγράμι. Τοῦ Λεκτοῦ ὁ οἰκισμὸς, ὅλος σχεδὸν Ὀθωμανικὸς εἶναι ἀμφιθεατροειδῆς καὶ ἀθλιος διὰ τὴν πενίαν τῶν ἐνοικούντων. Περιουκεῖται δὲ, ὡς μὲ ἐπληροφόρησαν, ὁ τόπος οὗτος καὶ ὑπὸ Χριστιανῶν γεωπόνων, ποιμένων, τεχνιτῶν, μεταπρατῶν, ἀλιέων καὶ νουτικῶν, τῶν πλείστων Λεσβίων, Ἀρμενίων καὶ Σαλαμινίων καὶ εἰ τινῶν ἄλλων νησιωτῶν.

Σημειωτέον, ὅτι μετὰ τὸ Λεκτὸν καὶ Ἄσσου ὑπάρχει ὄρμος καὶ χωρίον Χριστιανικὸν τὸ Πολυμήδιον (Σιβριτσε), καὶ παρέκει τῆς Ἄσσου, (τῆς ὁποίας σώζονται πολλὰ καὶ λαμπρὰ εἰσέπια), κεῖται παραλίως ἐντὸς τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου Ἡράκλειον (Ἀρακλί), χωρίον Ὀθωμανικὸν, Ἄντανδρος (Καβακλί), θέσις

ἔρημος, Γάργαρα (Μουζουράδι καὶ Ἀντά τεπε) χωρίον Χριστιανικὸν παρὰ τὸν Γαργάρειον ποταμὸν, Ἀσπανεύς (Παπαζλί), ὅπου κατέρχεται ἡ πλείων ἐξ Ἰδης (Καζδαγ), ναυπηγίσσιμος ζυλεία, κατοικουμένη ἐν μέρει ὑπὸ Χριστιανῶν, Ἄστυρα (Ταχάκλι), χωρίον περιέχον ὀλίγους Χριστιανούς καὶ θερμὰ λουτρά κατὰ τὸ παράλιον, δεχόμενον καὶ τοῦτο τὴν ἰδίαν ζυλείαν, Κίλλα (Ζεϊτινλί) ἡ καθ' Ὀμοῖρον Σανθὴ παρὰ τὸν Κιλλαῖον ποταμὸν (Ἀκ τσι), χωρίον περιέχον ὡς 70 Χριστιανικὰς οἰκογενεῖας, πλείονας δὲ Ὀθωμανικὰς. Μετὰ δὲ τὴν Κίλλαν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ κόλπου ὑπέρεται τῆς θαλάσσης τὸ Ἀδραμάττειν, πόλις παλαιὰ κατοικουμένη ἐν μέρει ὑπὸ Χριστιανῶν καὶ παρέκει πρὸς νότον τοῦ Ἀδραματιτικοῦ ὁ Καρούφας (Κεμέρι), ἡ Κισθὴν (Σιρικίον) καὶ αἱ Κυδωναίαι (Αἰθαλί) παρὰ τὴν ἀρχαίαν Ἡρακλειον, πόλιν τῆς Αἰολίδος πρὸ τῶν Μοσχονησίων, ὅπου λήγει ὁ κόλπος οὗτος. Τὰ Γάργαρα, ὁ Ἀσπανεύς καὶ τ' Ἄστυρα συχναζονται ὑπὸ τῶν Σαλαμινίων πισσοποιῶν καὶ ὑλοτόμων ἐργαζομένων κατὰ τὰ παρακείμενα τῆς Ἰδης βουνά. Αὐτοῦ ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι Χριστιανοὶ κάτοικοι καὶ πάροικοι μὴ ἔχοντες εἰσέτι ἐκκλησίαν, περὶ ὧν ὄφειλε νὰ φροντίσῃ ὁ Ἅγιος Κιζίκου, εἰς τὴν διοικητικὴν τοῦ ὁποίου ὑπάγονται τὰ μέρη ταῦτα ἐκκλησιαστικῶς. Εὐκταῖον προσέτι, ἐὰν ἀνεκαινίζετο ἐπὶ τῆς Ἰδης τὸ περίφημον ἐκεῖνο μοναστήριον τοῦ ὁποίου ἀποικὸν ὑπάρχει τὸ νῦν σωζόμενον ἐν Μοσχονησίοις. Σημειωτέον, ὅτι μετὰ τὴν Κίλλαν καὶ Ἀστύρων ὑπῆρχεν ἡ τοῦ Ὀμήρου Χρύση, ἱερὰ τοῦ Ἡετίωνος πόλις, κατὰ τὸ νῦν χωρίον Ναρλί, περιέχον ὡς 40 οἰκογενεῖας Χριστιανῶν, καὶ ἐκκλησίαν Ἅγιον Δημήτριον.

Μετὰ τὸ Λεκτὸν ἄκρον ἀρχεται ἡ δυτικὴ τῆς Τρωάδος παραλία, κατὰ μέγα μέρος ἔρημος, ἂν καὶ ὠραία καὶ καρποφόρος. Ἐξ ἀριστερῶν δὲ πρὸς δυσμὰς καθορᾶται μακρόθεν ἡ Νέα (Ἅγιος Σιράτης) νῆσος μικρὰ, ὑποκειμένη εἰς τὴν Λῆμνον, καὶ ἔχουσα μόλις 1500, κατοίκους, ἀποζώντας ἐκ τῆς γεωπονίας καὶ τῆς ποιμαντικῆς. Προσαρκτικῶς δὲ τῆς Νέας ὑπάρχει ἡ εὐγεως καὶ εὐθετος Λῆμνος ἡ τοῦ χωλοῦ Ἡραίστου πατρίς, νῆσος μεγάλη καὶ καρποφόρος σκοπία τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὴν Θράκην καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Ἐὰν οἱ Λῆμνιοὶ ἔχουσι χρεῖαν μετακίσεως, ὡς οἱ νησιῶται ἀπαξίπαντες. (διότι ὡς εἶπομεν ἄλλοτε αἱ νῆσοι εἰσὶν ἐκ φύσεως τόποι λαογόνοι, μὴ δυνάμενοι νὰ τρέφωσιν ὅσον λαὸν γεννώσι), ἔχουσιν ἐκ τοῦ πλησιέστερου νὰ συνοικίσωσι κατ' ὀλίγον τὴν ἀπὸ τοῦ Λεκτοῦ μέχρι τοῦ Ἀχαιοῦ σχεδὸν ἔρημον χώραν τῆς Τρωάδος, ὅπου τὸ πάλαι ἔσαν πολίχνη, κώμα καὶ πόλις ὀνομασται Λαμπόνιον, Τραγάσιον, Ἀμαζητός, Δία, Ἀλεξάνδρεια, (ἡ ἐπιλεγμένη Τρωάς, τούτῃσι Τρωϊκῆ) Νεάι, καὶ τὸ μὲν Λαμπόνιον τὸ πλησιέστερον πρὸς

τὸ Λεκτὸν ἄκρον ἀγνοοῦμεν πῶς λέγεται σήμερον. Τὸ δὲ Τραγάσιον ἢ αἱ Τραγάσαι, πολίχνη περίφημος διὰ τὸ αὐτὸ πηζόμενον ἐκ πηγῆς τινος ἀλμυρᾶς ἐκλεκτὸν ἄλας, κειμένη παρὰ τὸν Σατινιέντα ποταμὸν πρὸς δυσμὰς ἐν μεσογαίᾳ λέγεται σήμερον Τούζλα κατὰ τινὰς. Τοῦ δὲ Τραγάσιου ὑπέρεται πρὸς ἀνατολὰς ἡ Κεβρῆνη (Βαϊραμίτσι) πόλις παλαιὰ παρὰ Κεβρῆνα ποταμὸν, χυνόμενον εἰς τὸν Σατινιέντα, κατοικουμένη ἀναμῆξ ὑπὸ Χριστιανῶν καὶ Ὀθωμανῶν. Τὴν θέσιν τῆς Ἀμαζητοῦ κατέχει σήμερον τὸ Ὀθωμανικὸν κωμίδιον Γκιορένκιοι, κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν παλαιῶν λεγόμενον Ἀλῆσιον πεδῖον. Ἡ Δία εἶναι σήμερον θέσις ἔρημος, λεγομένη ἄλλως πως. Ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια (Ἐσκι Σταμπὸλ) σώζει πολλὰ εἰσέπια καὶ ἀξιόλογα τεκμήρια τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λαμπρότητος, κατοικουμένη ἀπὸ ὀλίγων Χριστιανῶν, οἵτινες δὲν ἔχουσιν εἰσέτι ἐκκλησίαν, περὶ οὗ ὄφειλοισι νὰ φροντίσωσιν ὅπως αἱ περιοικὲς Χριστιανικαὶ κοινότητες καὶ ὁ ἀρχιερεὺς. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀπέχει ὀλίγον ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ περὶ αὐτὴν βλέπει πρὸς τοὺς ἄλλους διὰ τοῦ τηλεσκοπίου στήλας μεγάλας κατακομμένας καὶ τινὰς ἱσταμένας, περὶ ὧν ἀνέφερον οὐκ ὀλίγα οἱ περιηγούμενοι. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, ὅτι ἐνταῦθα ἔκρινεν ὁ Πάρις τὴν περὶ τοῦ μῆλου ἐριδὰ τῆς Ἀφροδίτης πρὸς τὰς ἄλλας Θεάς, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ τόπος ἦτο κατοικημένος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πριάμου. Ἀλλὰ τὸνομα τοῦτο ἔλαβεν ἡ πόλις ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης μετέφερον πολλὸν ὄλην ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ εἰς τὴν οἰκοδομητὴν καὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐν Βυζαντίῳ κτιζομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἀνθεμίου τοῦ Τραλλιανοῦ. Αἱ δὲ Νεαί ἢ καὶ Νεάνδρεια κατὰ τινὰς κεῖνται παρὰ τὸν Θύμβριν ποταμὸν συμβάλλοντα εἰς τὴν Σκάμανδρον, κατοικουμένη ὑπὸ 100 περιπου οἰκογενεῶν Χριστιανῶν καὶ πλείονων Ὀθωμανικῶν καὶ λεγομένη Ἐνέκιοι Ὀθωμανιστί, τούτῃστιν Ἐναί ἢτοι Νεαί χωρίον. Ἡ δὲ Κολώνη λέγεται Ὀθωμανιστί Χεμαλί, κειμένη προσαρκτικῶς τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐὰν ἡ μνήμη δὲν μὲ λαθάνῃ.

Τὸ Αἰγαίον κεῖται ἀκριβῶς πρὸς χειμερινὰς ἀνατολὰς τῆς Τενέδου παρὰ τὸν Κροκύλιον ποταμὸν, καὶ λέγεται σήμερον Ὀθωμανιστί Μπεσίκλα, τόπος ὑδρῆλος καὶ τερπνός, ἔχων κολπώδη λιμένα καὶ τοὺς μύλους τῶν Τενεδίων. Ὀνομάσθη δὲ οὕτω πιθανῶς διότι αὐτοῦ ἦτον ἀραγμένος ὁ τῶν Ἀχαιῶν στόλος, ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ἡ περὶ αὐτὸ πεδιάς ἐλέγετο Σαμώνιον. Τὸ Ἀχαιοῖν κατοικεῖται τήμερον ὑπὸ Τενεδίων, κηπουρῶν, μυλωρῶν, ἀλιέων καὶ εἰτινων ἄλλων. Εὐκταῖον δὲ ἂν τόπος οὗτος ἀποικισθῇ καλῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν νησιωτῶν, ἐχόντων αὐτῷ πολλὰς ἰδιοκτησίας. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν οὔτε οἱ πρόκριτοι τῶν νῦν Τρωαδῶν, (οἵτινες σήμερον δὲν

πάσχουσι βέβαια ὑπὸ Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλέως διὰ τὴν ἄρπαγὴν τῆς Ἑλένης), οὔτε οἱ ἀρμόδιοι κληρικοί δὲν φροντίζουσι, φαίνεται, περὶ τῶν ἀναγκαίων ἐκκλησιῶν καὶ συνοικισμῶν τοῦ τόπου, τοῦ περὶ τὴν Ἰδην, τὸ Λεκτὸν καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ὑπάρχουσι γαῖαι καλαὶ εὐθεινόταται εἰς χρῆσιν μετοίκων Λεσβίων, Ἀημιῶν καὶ ἄλλων νησιωτῶν ἢ Θεσσαλῶν. Οἱ Νεῖται Χριστιανοὶ ὡς ἤκουσα δὲν ἔχουσι εἰσεῖτι ἐκκλησίαν.

Παραπλέων ἐκ τοῦ Λεκτοῦ ἄκρου εἰς τὸν Ἑλλησποντον ἔχεις πρὸ μεσημβρίας ἐξ ἀριστερῶν τὴν θέαν τῆς ἀμπελοέσσης Τενέδου, τῆς ὁποίας ἡ πόλις βλέπουσα πρὸς τὸ Ἀγαίον καὶ τὴν λοιπὴν Τρωάδα, ἐστεφάνωται ὑπὸ ἀνεμομύλων, ὡς ὑπὸ εὐόσμων ἀνθέων ἢ χαρίεσσα κόρη. Τένεδος, Ἰμβρος καὶ Λήμνος προκεινται τοῦ στόματος τοῦ Ἑλλησπόντου, ὡς τινες προφυλακίδες σκοπιαί, σεμνύουσαι τὸν μεγαλαυρεπῆ τοῦτον καὶ θεατρικὸν εἰσπλου, ἀποπτεύμενον μακρόθεν ὑπὸ τοῦ Ἄθωτος. Καὶ ἡ μὲν Τένεδος περιέχει ὡς 8,000 κατοίκους, τῶν ὁποίων περίπου τὸ τρίτον εἶναι Ὄθωμανοὶ, κατοικοῦντες σχεδὸν πάντες ἐν τῇ πόλει, οὕση τειχισμένη. Αὐτοῦ ὑπάρχουσι καὶ ὑποπροξενεῖα καὶ πρακτορεῖα διαφόρων Χριστιανικῶν δυνάμεων. Οἱ Τενέδιοι φημίζονται ὡς φιλομαθεῖς, φιλοπάτριδες καὶ φιλόξενοι, συγχρῶνιζοντες μόνον μετὰ τῆς Τρωϊκῆς. Οἱ δὲ Ἰμβριοι, Χριστιανοὶ οἱ πάντες, λογιζονται ὑπὲρ τοὺς μυρίους, ζῶντες αὐταρκῶς, καὶ μετοικιζόμενοι ἐνίοτε εἰς τὴν Τρωάδα, ὡς γεωπόνοι καὶ τεχνῖται ποιμένες. Ἡ δὲ Λήμνος, ἔχουσα πόλιν τειχισμένην, ἐν ἣ διαγούσι τινες Ὄθωμανικαὶ οἰκογένειαι, περιέχει, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τὰς 40 χιλιάδας λαοῦ Χριστιανικοῦ, φιλομαθοῦς καὶ ὠραίου, ἐπιτηδείου εἰς τὴν γεωπονίαν, τὰς τέχνας, τὴν ἐμπορίαν, τὴν ναυτιλίαν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπιχειρήσιν. Ἡ δ' ἐπέκεινα τῆς Ἰμβρου καὶ τῆς Λήμνου πρὸς βορρᾶν νῆσος Σαμοθράκη, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὸν Μέλαν κόλπον, τὸν ποιοῦντα μετὰ τὸν Ἑλλησποντον τὴν Θρακικὴν Χερσονήσον, ἔχει ὀλίγον λαόν, παθόντα πολὺ ἐκ τῶν παρελθουσῶν περιστασιῶν.

Περὶ τῶν ἀπὸ Τενέδου καὶ Ἀγαίου τόπων τῆς Τρωάδος, μετὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῶν παρακειμένων νησιδίων, τῶν μεταξὺ Τενέδου καὶ Ἰμβρου καὶ περὶ τοῦ Ἑλλησπόντου αὐτοῦ, λέγομεν ἀκολουθῶς, διηγούμενοι τὰ περὶ τοῦ καλοῦ τούτου πλοῦς καθ' ἃς ἐντυπώσεις, παρατηρήσεις καὶ πληροφορίες, ἔχουμεν, ἐκθέτοντες τὰ πάντα κατὰ σειρὰν φυσικῶς καὶ ἀπλῶς μετὰ τινος μόνον ποιητικῆς οὕτως εἰπεῖν συνόψεως πρὸς τελειότεραν κατάληψιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν ἀναγνωσκόντων. Ἀρκεῖ δὲ νὰ προσθέσωμεν ἐτι ἐνταῦθα, ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ ἢ Ἰδαίου κόλπου καὶ ἀπὸ τῆς Τενέδου ἀποπτεύεις καλῶς τὴν Φαλάκραν καὶ τὸ Γάργαρον, ὑψίστας τῆς

Ἰδης κορυφᾶς, ἐξ ὧν ἡ δευτέρα εἶναι καὶ νοτιωτέρα. Ὑπὸ δὲ τὴν Φαλάκραν πρὸς ἄρκτον ὑπάρχει ὁ λόφος Κότυλος, ὅθεν κατὰ τοὺς παλαιούς συγγραφεῖς πηγάζουσι πάντες σχεδὸν οἱ τῆς Τρωάδος ποταμοί, Σκάμανδρος, Σιμόεις, Ρόδιος, Πράκτιος, Ῥήσος, Γρανικός, Κάρησος, Αἰσηπος καὶ εἰ τινὲς ἄλλοι. Οἱ ἀρχαιολογούντες πιστεύουσιν, ὅτι ἡ θέσις τῆς παλαιᾶς Τροίης, πόλεως τοῦ Πριάμου, εἶναι περὶ τὸν Κότυλον, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει σήμερον τὸ Ὄθωμανικὸν χωρίον Βουνάρβασι, κατοικοῦμενον καὶ ὑπὸ ἐλιγωτάτων Χριστιανῶν ἄνευ ἐκκλησίας. Ἄλλοι ὁμῶς νεώτεροι φιλονεικοῦσι τοῦτο, εἰκάζοντες, ὅτι τὸ νέον Ἰλίον, τὸ ὁποῖον κατοικοῦμενον ὑπὸ Ἑλλήνων ἤμαρ ζεν ἐπὶ Μακεδόνων καὶ Ῥωμαίων, ἔκειτο εἰς τὴν αὐτὴν τῆς παλαιᾶς Τροίης θέσιν. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν ἄλλοις.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).

## ΠΟΙΚΙΛΑ.

—:0:—

Ἡ γενναϊότης παριστάνει ψυχὴν εὐγενῆ, ὑψηλὴν κατὰ τὸ φρόνημα, ἱκανὴν νὰ θυσιάσῃ καὶ ἀγαθὰ καὶ ζωὴν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων. Ἡ τιμιότης θεωρεῖται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων, τὰ ὅποια ἡ φύσις καὶ ὁ νόμος ἐπιτάττουσιν ἢ γενναϊότης ὁμοῦ ὑψόνει τὸν ἀνθρώπον ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης, νὰ εἰπῶ οὕτω, φύσεως. Εἶναι αἰσθημα εὐγενές, προερχόμενον ἐνταυτῷ ἐκ μεγαλοψυχίας, φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθότητος.

Ὁ Πομπήιος ἔχειν ἀποφασίσει νὰ ἐξαλοθρεύσῃ τοὺς κατοίκους τῆς Μεσσηνίας, διότι ἠκολούθησαν τὸ μέρος τοῦ Μαρίου. Ὁ ἄρχων τῆς πόλεως ταύτης, Σθένιος ὀνμαζόμενος, ἐλθὼν πρὸς τὸν Πομπήιον, εἶπε, « Διὰ τί ἀπεφασίσας νὰ ἀφανίσῃς τόσους ἀθώους δι' ἓνα μόνον ἔνοχον; ἐγὼ κατέπεισα τοὺς Μεσσηνίους νὰ λάβωσι τὸ μέρος τοῦ Μαρίου μόνον ἐμὲ λοιπὸν πρέπει νὰ τιμωρήσῃς. » Ὁ Πομπήιος θαυμάσας τὴν γενναϊότητα τοῦ ἀνδρός, ἐσυγχώρησε ὅλην τὴν πόλιν.

Ὁμιλητικότης λέγεται ὁ γλυκὺς καὶ εὐάρεστος τρόπος, καθ' ὃν ὀφείλομεν νὰ φερόμεθα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, φυλάττοντες τὸ πρέπον εἰς τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου. Ἡ κοινωνικὴ αὕτη ἀρετὴ κάμνει τὸν ἀνθρώπον ἀγαπητὸν, καὶ εὐάρεστον ἐξεναντίας, εἶναι ἀηδὲς, βάρβαρον, καὶ μᾶλλον θηριῶδες παρ' ἀνθρώπινον, τὸ ὑπεροπτικὸν τοῦ προσώπου, καὶ τὸ ἄκωφον τῶν σωματικῶν σημάτων. Ὅθεν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὸν ὀμιλητικὸν τρόπον, ὅστις χαρακτηρίζει τὸν σπουδαίως ἀνατετραμμένον μᾶλλον, παρὰ τὰ λαμπρὰ ἱμάτια καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας ὑπηρέτας.